

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

326. An Immunitas Ecclesiastica extendatur ad omnia delicta? Ex p. 7. tr.
1. res. 11. aliàs 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

De Immunit. Eccles. Resol. CCCXXVI. 269

facto precedente ex parte sua contulerat; vt in materia de priuilegijs, latius traditum est. Quæ generalis doctrina speciali ratione locum habet in hac materia exemptionis, tum quia, vt dicebam, quidquid in ea remittitur ex parte Ecclesiæ, ordinariè liberaliter sine compensatione conceditur, tum maxime, quia in exemptione magis est attendendum bonum commune status Clericalis, quam vlla conuentio cum temporali Principe facta, quia necesse est, vt semper habeat illam conditionem tacitè inclusam dummodò in præiudicium, aut vexationem, vel vilipendium status Clericalis non cedat, aut aliquando sequatur ex concordia. Intercedente ergo simili causa poterit reuocari, sine illa verò non poterit, saltem licet si tamen fiat, existimo factum tenere propter supremam spiritualem potestatem Papæ quæ in se minui non potest. Hucusque P. Suarez.

9. Si igitur, vt satis probatum est Principes non possunt modificare, restringere, aut limitare immunitatem Ecclesiasticam etiam si originem ex eorum largitate habuisset, frustra, & male P. Rabardeus adducit leges Iustiniani, & aliorum talem immunitatem restringentes, & modificantes; Nam illas esse nullas, & inualidas, ex supradictis manifestè patet. Et ita Bellarminus in *respons. ad duos libellos fol. 55.* asserit hanc doctrinam P. Rabardei esse falsam, & reprobatur etiam ab Auditoribus, qui docuerunt immunitatem Ecclesiasticam esse de iure positiuo Imperatorum, vt patet ex Lessio, Molina, & alijs communiter, quibus adde nouissimè P. Gonzalez de lege *Politica lib. 3. cap. 3. num. 12.* Vnde claudam hanc resolutionem verbis Io. Antonij de Saura in *uoto Platonis de examine Propositionum, cap. 9.* ubi sic ait, Principibus licere reuocare prerogatiuas, immunitatis, & priuilegia Ecclesiæ concessa, si damnum aliquod ex continuatione, & conseruatione eorundem priuilegiorum seculari politiæ contingat, doctrina est perniciosissima. Ita ille, & ego. Et nota idem esse limitare, ac tollere, vt suprà ex Manlio probatum est.

R. E. S. O. L. CCCXXVI.

An Immunitas Ecclesiastica extendatur ad omnia delicta? Ex part. 7. tract. 1. Resol. 1. alia 9.

§. 1. **N**egatiuè responder Rabardeus, *sect. 1. num. 2. & 3. fol. 16.* ibi: in quibusdam causis fuisse concessam. Et *fol. 19.* Nisi illi in quibusdam casibus, & causis. In *fol. 18.* asserit, Clericos naturali, au communi iure gentium in his quæ pertinent ad commodum, & tranquillam Regnorum gubernationem subditos esse Regibus, & Principibus secularibus, quorum tamen gratia, seu priuilegio ex equitate, & pietate, quò liberius Deo seruiant à tributorum pensatione, & alijs quibusdam communibus oneribus liberati sunt; inter quæ connumeratur exceptio à foro Iudicum, & Magistratum secularium, pro quibusdam causis. Ciuilibus, & leuioribus delictis. Ita Rabardeus, Vnde *fol. 28.* asserit, Clericos Parricidas, Falsarios, & alijs grauib. criminibus infamatos, à Iudicibus Laicis, absque degradatione, puniri.

2. Sed hæc sententia pugnat directè contra Sacros Canones, & Concilia generalia; vt patet apertè in *cap. cum non ab homine, de Iudicijs*, ibi: *sive in furto, sive in homicidio, sive in periuicio, sive in alio crimine, &c.* Et in *cap. At si Clerici eod. tit.* prius absolute dicitur, Clericos non solum non posse pro crimine à iudice seculari condemnari, verum etiam acta coram tali iudice, etiam si in eis Clericus cõuictus sit vel confessus, nihil ei nocere. Et ex illo textu, cum §.

Tom. 1 X.

sequenti, constat, tam maiora, quam minora Clericorum ad Ecclesiasticum iudicem pertinere. Et in *c. Clerici*, dicitur, Sacros Canones imitari leges generaliter statuentes, vt de omni crimine Clericus debeat coram Ecclesiastico iudice conueniri. Denique in communi iure nulla talis exceptio inuenitur, neque etiam consuetudine introduci potest, quæ legis vim habet, vt expressè dicitur in *dicto cap. Clerici*. Ergo non potest talis exceptio cum fundamento affirmari.

3. Hanc etiam sententiam probant sacra Concilia, & præcipuè Lateranense sub Leone X. dum ait, Laicis nullam in Ecclesiasticas personas, potestatem attributam esse, idque iure tam Diuino, quam humano. Ita ibi. Si nulla Laicis: Ergo neque Imperatoribus, & Regibus, si nulla: ergo integrè, & perfectè Clerici exempti sunt. In Concilio Antisiodorensi, *c. 35.* sic habetur. Non licet Presbytero, aut Diacono, vel cuiuscumque Clericorum, de qualibet causa Conclericum suum ad iudicem secularem trahere. Si ergo Concilia determinant in qualibet causa Clericos esse exemptos à foro seculari, quomodo Rabardeus potest asserere Clericos esse liberos à foro Iudicum, & Magistratum secularium pro quibusdam causis ciuilibus, & leuioribus delictis, non autem in delictis, vt ipse loquitur *num. 4. in fine fol. 26.* quorum coercitio, & punitio spectat ad pacem, & tranquillitatem publicam conseruandam, proindeque legibus publicis, & certis poenis adiunctis sint prohibita, siue communia sint, siue mixta, siue priuilegiata, lege ciuili, nouo quasi priuilegio contra libertatem Clericis datam conualescentes, quæ omnia apertè pugnant contra sacros Canones, vt vilum est, & sacra Concilia asserentia exemptionem Clericorum esse integram, & absolutam à foro iudicum secularium. Quod etiam confirmatur contra P. Rabardeum ex Concilijs Gallicanis, vt patet in Concilio Turonensi, *cap. 41.* & in Concilio Matisconense *1. c. 7.* in quibus Patres concedunt facultatem Iudicibus Laicis, vt possint iudicare aliqua delicta enormia Clericorum, licet postea Concilium Matisconense II. hanc facultatem reuocauerit. Ergo ex dictis Concilijs Gallicanis apparet, contra P. Rabardeum, iudices Laicos non posse Clericos punire, etiam si eorum delicta essent enormia; Quod Reges Hispaniarum declararunt, & confirmarunt in suis legibus, vt patet in *1. p. leg. 6. tit. 6.*

4. Probatur hæc opinio ratione, Nam si de Clericis posset Index Laicus in aliquibus criminibus cognoscere, vel esset propter eorum leuitatem, vel grauitatem: non primum; Nam leuiora peccata facilius possunt per Ecclesiasticum Iudicem puniri, grauiora verò Clericorum eò magis à Laicis tractanda non sunt, imò neque cognosci si fieri posset, & possunt sufficienter per iudices Ecclesiasticos puniri.

5. Proccedit ergo regula adeo generaliter, vt neque etiam per modum reconuentionis Clericus in criminalibus vocari possit ad iudicium seculare; idque denotant verba Text. in *dicto cap. Qualiter, & quando de iudicijs in illis verbis.* Omnino prohibemus: Quæ omnem omnino casum comprehendunt. Et hanc sententiam tenet Valboa de Magrouiejo, in *lectionib. Salmaticensibus, tom. 2. ad cap. de iudicijs, n. 69. & seq.* Et ante illum Gretser. in *Considerationib. contra Theologos Venetos, lib. 2. consider. 12.* Dicastillus, *lib. 2. de inst. tr. 1. disp. 4. dub. 9. n. 151.* Thomas Vallascus, in *Allegat. tom. 1. Allegat. 15. num. 4.* plures Doctores adducens, Gambacurta, de *immun. lib. 7. cap. 14. n. 2.* Bonacina *tom. 2. disp. 10. quest. 2. p. 1. §. 1. n. 5.* Maynardus de *Primil. Eccles. part. 2. art. 17. num. 5.* Farinacius in *Praxi, quest. 8. n. 29.* Suarez contra *Regem Anglia lib. 4. c. 15. n. 9.* Chartarius in *decisionib. criminal. decis. 66.*

Z 3

num. 61.

nam. 61. & alij communiter, firmantes regulam generalem nempe Clericum non posse puniri à iudice Laico pro quocunque grauissimo crimine, & acerbissimo. Vnde sciat P. Rabardeus, anno 1632. quandam Ministrum Regium, eum allegationem Genaræ Typis excussisset, defendens consuetudinem iudicandi Clericos in quibusdam delictis enormibus, à propria dignitate detrusum, sanctæ Inquisitionis censuram subuile: vt testatur Torreblanca in *Practicabilib. iur. spir. lib. 15. cap. 4. num. 7.*

6. Restat modò respondere ad argumenta Rabardei, quæ in sententiæ suæ confirmationem adducit; Et dicitur. Ex Panormitano in multis casibus Clericos id specialiter permittunt eum circumstantiis necessariis, & in dictis factis Canonibus expressis. Sed nescio quomodo ex hoc possit inferre Rabardeus Principes posse iurisdictionem in Clericos exercere in aliis delictis, quæ ipse ex legibus Imperatorum enumerat, licet enormissima sint, cum in factis Canonibus minimè talia delicta inueniantur excepta. Sed in trutinam appedamus dictas leges Imperatorias, quas Rabardeus in scenam producit: Et primò in *fol. 30. ex Codice Theodosiano*, & Iustiniano adducit legem, ex qua apparet, quod iudices Laici in Clericos hæreticos, & apostatas animaduertere possunt; sed hoc est fallum: Nam Clerici hæretici, & apostatæ, & ratione delicti, utpote spiritualis, sunt omninò exempti à foro laicali. Vnde notandum est, quod licet olim Imperatores, circa hæresim, leges condididerint; vt patet ex *§. Si verò crimen. in Authen. de sanctissimis Episcopis*, Et ex *l. 1. §. fin. C. de summa Trinit. Et l. Quicumque, §. vltimo. C. de Hæreticis*. Verùm hoc illis prohibetur iure Canonico sub pœna excommunicationis ipso facto incurrenda; vt patet ex *cap. Vt inquisitionis Officium, §. Prohibemus de Hæret. in 6. vbi dicitur: Prohibemus quoque distinctiùs, potestatibus, Dominis temporalibus, & Rectoribus, eorumque Officialibus supradictis, ne ipsi de hoc crimine, cum merè sit Ecclesiasticum, quoquomodo cognoscant, vel iudicent*. Idem patet ex Constitutione Iulij Tertij; licet à diuersis apud Pennam inter literas Apostolicas, vbi excommunicatio reseruatur Papæ; Et asserunt etiam Simanchas, *Cathol. instit. tit. 36. num. 1. Castr. lib. 1. de iusta Hæret. punit. cap. 23. Clarus in pract. crim. §. Hæresis. n. 4. Scaccia tract. de indic. causarum, cap. 15. n. 2. & non solum illis interdicitur cognoscere de crimine Hæresis principaliter, sed etiam incidenter ex dicto cap. vt inquisitionis officium, §. prohibemus, verb. Quoquomodo. Paris. lib. 4. consil. 2. num. 107. Nec Principes sæculares de crimine Hæresis possunt aliquid statuere ex Parisio *num. 104. Bossio, tit. de Hæreticis, num. 13. & 14. & patet ex cap. statuum Cinitatis. cap. Accusatus, §. Sacerdotes de Hæretic. in 6. & cap. vlt. de immanit. Eccles. & cap. Nouerit, de sent. excomm. & cap. vt Inquisitionis, in princ. de Hæret. in 6. & cap. Que in Ecclesiis, de constitutionibus. cum crimen Hæresis sit merè Ecclesiasticum; Et idè Principes sæculares nihil de illo possunt statuere, sed pertinet ad iudices Ecclesiasticos. Frustra igitur P. Rabardeus. *fol. 24. adducit Authenticam, vt Clerici*, Iustiniani Imperatoris, vt patet ex dictis; neque spectat ad Præsides Prouinciæ. Non tamen propterea negamus, quod Principes sæculares non possint aliis pœnis etiam punire Hæreticos laicos, præter eas, quæ iure Canonico imponuntur, dummodo non sint illis contrariæ: Nā posse alias pœnas imponere, affirmant Penna, in *Director. Inquis. p. 3. g. 86. comm. 135. Decian. in tract. crim. lib. 5. cap. 25. n. 2.* Et si hoc vltimū veller tantum Rabardeus, libenter illi concederè. Vnde Cæsar Caten in *praxi S. Officij, part. 2. tit. 3. §. 4. num. 13. facitur, Imperatores contra***

Hæreticos, & Apostatas varias, legibus suis pœnas constituisse; sed addit. Leges illas latas fuisse ab Imperatoribus, non vt iudicibus, sed vti protectoribus Ecclesiæ. Vide Castrum Palatum, *tom. 1. tract. 4. diff. 8. punct. 14. n. 3.* Et ne deserat P. Rabardeus recognoscere Andream Duallium, *tract. de Rom. Pont. p. 3. q. 2. vbi explicat, quo iure Imperatores olim in Hæreticos animaduertissent.*

7. Adducit, secundò, Rabardeus *ibidem* Leges Arcadij, & Honorij, in quibus ipsi propter aliqua crimina mandant Cæsario, & Eutichiano, vt Clericos reos ex ciuitatibus pellant extorres. Sed hoc Principibus non esse licitum, ego sæpiùs firmaui, vt patet in *p. 1. tract. 2. ref. 18. & part. 5. tract. 1. ref. 5.* Verùm hic non grauior apponere auctoritatem scriptoris Galli ex Societate, Audiatur igitur Rabardeus, quid sentiat Stephanus Baunius, in *Theol. mor. part. 1. tract. 11. q. 37. dub. 11. vbi sic ait: Dico laico Principi, pernissum non esse delinquentes Clericos exilio plectere, aut emissione à Regno. Ratio est, quod pœna exilij imponenda sit à superiore delinquentis, non ab alio, cum enim Principi discessionem à Regno imperanti, reum obsequij oporteat, nec obsequia nostra alteri sinquam superiori debita, consequens est, in eo potestatem, ac iurisdictionem exigi, qui ejectionem ciuem ex vrbe, ob peccata, ablegat in exilium. Sed ea carent in Clericos Laici; ergo, &c.*

8. Deinde quam indecorum est, ac turpe, vt qui homines iudicium dare debent, in sæculares, ij ab istis, hoc est parentes à filiis iudicentur, ac puniantur? quo quid potest esse à recta ratione distinctius? accideret id vero si Principi laico, aut eius Magistratui fas esset capitis pœna, aut exilij animaduertere in Clericos. Maneat ergo, quod in conclusione positum, ac auctoritate præstantissimorum hominum firmatum, Clericos sacros esse; vt in vita, & fortunis, sic in domo soloque patrio, lædi non posse sine crimine, quare nec ad illud commutandum exilio cogi posse. Obiicies, debent Clerici, vt ciues, parere Principi in re iusta, quæque ad commune bonum pertinet: ergo, & puniri pœna ab eo contra delinquentes posita, si quid eos admittere contigerit, quo eius bono, commodisque aduersetur. Neganda est consequentia: causa est: quod ad primum Princeps potestatem sit prædictam sufficientem, & idoneam, non ad alterum, eo quod sint Clerici ab eius potestate coercitiua exempti, per Pontificum priuilegia, Alexandri III. in *cap. & si Clerici, 4. & Luc. 111. in cap. Clerici, 8. de iudicis*. Obiicies secundò. Si expelli Regno Clerici nequeunt à Principe, per viam iurisdictionis contentiosæ, & iudicialis, (vt aiunt) quid impedit hunc in eos animaduertere, vt solent patres in filios, Domini in seruos? at in iure Dominorum est; ac patrum, filios, ac seruos, quamlibet Clericos exturbare domo, si pacem eius, ac tranquillitatem violent, aut quidpiam aliud simile peccent, quo eorum in se iustam offensionem subeant: Ergo & Principi similiter licebit, Clericos immorigeros, aut peccati conuictos, Regno extudere, & ad exilandum cogere. Maior est neganda, quod enim Clerici, qui operas suas locant alteri, ab eo possint manumitti, filij à patre paterna domo excludi, causa est hæc, inter plurimas nō vltima, quod ius non habeant commorandi, Clericus apud Dominum, qui sibi eum ad rerum suarum curam delegit, filius apud patrem, nisi quandiu, & quanto tempore eis erit placitum, quod in Episcopis, & Clericis non habet locū, respectu Principum, cum enim ab eis, eorūque opera, non adhibeantur in Ecclesia ad eius ministeria, sed à Papa, qui eos Beneficiis, ac Animarū Curæ præficit, ius habent ea retinendi, ac in iis commorandi,

Super hac consuetudine sup. in Resol. 44. & 64.

Quoad hoc lege supra doctrinam Ref. 193. & 194. & in tom. 5. tit. 12. Ref. 3. in fin.

De Immunit. Eccl. Resol. CCCXXVII. 271.

morandi, si volent, dum vinent; Quare à Principibus iis exui, aut ab eis expelli non possunt, vt pote constituti à Papa ad eorum regimen, cuius voluntati aduersari illi, nec possunt, nec debent. Hucusque Pater Baunius.

9. Notandum est tamen hic obiter pro sententia P. Rabardei non facere Doctores aliquos Hispanos, asserentes, in Hispania esse in praxi expulsionem Clericorum, & Episcoporum turbantium iurisdictionem Regiam. Nam Doctores Hispani asserunt, Principes hoc efficere non posse authoritativè, & per viam iurisdictionis contentiosè, vt perperam vult P. Rabardeus, sed defensionè, per viam iurisdictionis & economicè, licet ego cum Baunio, & aliis hanc distinctione chimericam existimem; quidquid nouissimè nominatum contra me asserant Petrus Gonzales, de lege Politica, lib. 1. c. 10. & Dominus meus Larea in Allegat. ff. sol. part. 1. allegat. 64. n. 16. & parum modestè Salgarius de reuol. Bull. part. 1. cap. 3. §. 7. num. 68. quibus adde Solorzanum de Indiarum iure, tom. 2. lib. 3. cap. 27. num. 34. & seq. Quorum sententia nostris temporibus reprobata fuit in causa D. Antonij Nuseo Episcopi Algerensis; Et ideo sacra Cardinalium Congregatio ad id specialiter deputata per sanctissimum D. N. Urbanum VIII. die 9. Aprilis 1641. & die 1. Octobris eodem anno, declarauit ministros Regis Regni Sardinie violasse libertatem Ecclesiasticam, & in censuras incidisse, occupando temporalitates dicti Episcopi, & illum è Regno expellendo. Vnde postea, anno 1642, die 11. Iunij sacra Congregatio Indicis in decreto particulari publicauit, & apposuit inter Authores prohibitos Ioan. Lopez de Babylo, qui ex principibus, & rationibus adductis, vbi supra à Petro Gonzales, & aliis Doctoribus Hispania, conatus est defendere in quadam allegatione Ministros Regni Sardinie potuisse expellere è Regno, & occupare temporalitates supradicti Episcopi. Videat modò P. Rabardeus, à fortiori, si poterat, vel debebat docere, Principibus Laicis competere iurisdictionem, & auctoritatem expellendi Episcopos, & Ecclesiasticos è Regnis, in quibusdam delictis.

RESOL. CCCXXVII.

An Clericus propter crimen læsæ Maiestatis subiiciatur seculari Magistratui?

Et an si Clericus secundum à seculari teneret, possit ratione delicti etiam criminis læsæ Maiestatis personatiter distingui?

Et quid de Clericis perduellibus? Ex part. 7. tract. 1. Ref. 12. aliàs 10.

Affirmatiuè respondet Rabard. *sect. 2. num. 8. fol. 42.* vbi sic ait: Ludouicus XIII. erga Sanctam Sedem obseruantiam percommode nuper ostendit, accidit, enim quòd cum nonnulli Episcopi Franciæ, de machinata contra Regem, & comunem Regni tranquillitatem rebellionem accusati fuissent; Rex qui Maiorum suorum exemplo, poterat illos pro crimine læsæ Maiestatis, lege regia in ius vocare, literas à Sanctissimo Dom. N. Urbano Papa VIII. postulauit ad alios sapientissimos Episcopos datas, quòd mallet ab his, quàm à Magistratibus, & iudicibus Laicis, sua auctoritate hanc causam examinari, & iudicari. Et *num. 6. fol. 34.* sic ait. Cum agitur de crimine læsæ maiestatis Rex decernit quòtuscumque, nullo excepto cuiuscumque status, qualitatis, conditionis, vel dignitatis existant, qui nouerint alios quidpiam conspirare, machinari, vel attentare contra Regem, Reginas, aut filios Regum;

contra statum, & publicam quietem; debere hoc deferre quamprimum ad Regem, vel Magistratus Regios in principis, in quibus existunt, alioquin illos vt Principes & primos auctores criminis esse puniendos, quòd de ultimo mortis supplicio debet intelligi. Iudex vero Ecclesiasticus non potest hanc pœnara iudicio suo decernere aduersus Clericos huius criminis auctores vel conscios; Itaque restat hanc causam apud Regios Magistratus diiudicandam. Ita Rabardeus.

2. Sed resolutionem huius questionis, aliqui putant pendere ex illa, An Clericus rebellis in suum Principem dicatur committere crimen læsæ Maiestatis.

3. Sed vt verum fatear, difficultas hæc videtur mihi impertinens ad nostrum quæsitum; nam etiam dato, quòd Clericus dicatur committere crimen læsæ Maiestatis, adhuc tamen dicendum est, non ex hoc subici iurisdictioni Principis laici, vt per illum ratione talis delicti puniri possit, vt perperam vult Rabardeus: quia nullus textus in iure Canonico apparet ex quo Principibus laicis tribuatur in hoc crimine, contra Clericos aliqua iurisdictione, sed vt supra satis probatum est & patet ex cap. cum non ab homine de iudiciis, & aliis iuris, Clericus Principis laici iurisdictioni, & punitioni minimè subiectus est etiam pro quocumque acerbissimo, & enormissimo crimine. Ergo neque in crimine læsæ Maiestatis. Et ita hanc sententiam firmat ex multis Farinacius *quest. 8. nu. 28. & seq.* Bernardus Iustus in *Defens. libert. Eccles. fol. 30.* Martinus Magerus de *Aduocacia armata cap. 17. num. 186. & 187.* Castaldus de *Imperatore quest. 101. num. 10.* Solorzanus de *Indiarum iure tom. 2. lib. 4. cap. 27. num. 10.* Valenzuela contra *Venetos part. 4. à num. 101.* Torreblanca in *Pract. iur. Eccles. lib. 15. cap. 4. num. 2.* Thomas Michæl in *Conclusionibus Theorico-Practiciis, de iurisdic. concl. 95. littera B.* Stephanus Barberius in *confutationibus contra M. Fulgentium, part. 4. num. 65. & 66.* Maynardus, de *privileg. Eccles. part. 2. art. 17. num. 6.* Martha de *iuris part. 4. Centur. 2. cas. 133. per totum* Beltran. de *Gueuata in Propugnaculo immunit. Eccl. asser. 1. §. 7. num. 6.* & alij penes ipsos, quibus adde Doctores, quos citauit in *p. 1. tr. 2. Ref. 19.* sed audiatur Rabardeus, virum doctum ex sua Societate, & is est P. Bastidia in *Amid. contra Paul. Venet. p. 2. n. 58.* Nam cum iste Pseudotheologus argumetur. [Nell delitto di læsa Maestà, i Principi castigano sempre i Chierici; dunque non sono i Chierici esenti, de iure Diuino] sic respondet Bastidia. [Non penso rispondere à questo argomento con citar à fra Paolo vna moltitudine de Canonisti, che trattando in termini, tal questione, resoluono il contrario; & con grauissimi fundamenti prouano, che ne anche in tal sorte di delitti possono i Principi castigar i Chierici. Bastiarebbe per confonderlo, e prouar la falsità di questa sua vniuersale propositione, ridurre à memoria l'azione del Rè Filippo secundo, del quale sappiamo tuttri, che dimandò special breue da sua santità per castigar gli Ecclesiastici partecipanti nella ribellione di Portogallo. Et nell'azione tanto publica in Spagna del Pasticciero di Magistral, che volle fingersi il Re Sebastiano, non permise sua Maestà, che si procedesse contra le persone Ecclesiastiche, che vi tennero mano, da altro Giudice, che Ecclesiastico, eletto per quest'effetto dal Nunzio di sua Santità. Et nella ribellione, che gl'anni addietro si scorse in Catanzaro, non procedette il Giudice secolare contro gl'Ecclesiastici complici della congiura, perche volle sua Maestà Catholica imitar in questo, come fa nell'altre cose l'esempio di suo Padre. Onde fra Paolo presuppone il falso, mentre dice

Quæ hic est Ref. 53. & in Ref. 54. & in tom. 6. tr. 9. Refolut. 74. §. Quemadmodum. & §. Nec etiam & vide etiam doctrinam precedentis Ref.